

Sygn. akt VII U 1487/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z dnia 22 sierpnia 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

M. W. w dniu 16 września 2016 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 22 sierpnia 2016 r., znak: (...). Ubezpieczona wniosła o uwzględnienie odwołania, zmianę zaskarżonej decyzji oraz orzeczenie o wypłacie emerytury od dnia 22 lutego 2010 r. wraz z odsetkami (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 września 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że z akt sprawy wynika, iż na skutek wniosku ubezpieczonej

z dnia 27 czerwca 2016 r. o ponowne ustalenie kapitału początkowego, dokonano skutecznego potwierdzenia ubezpieczenia odwołującej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W konsekwencji zaskarżoną decyzją organ rentowy dokonał wypłaty wyrównania za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek. Zatem w ocenie Oddziału wyrównanie z tytułu błędu organu rentowego zostało wypłacone za maksymalny przewidziany prawem czas (k. 9 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. w dniu 19 lutego 2010 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniosek o emeryturę (k. 1 a. e., tom I).

Decyzją z dnia 5 maja 2010 r., znak:(...) organ rentowy przyznał ubezpieczonej zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 22 lutego 2010 r., tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. W decyzji tej organ zastrzegł, że ustalona emerytura ma charakter zaliczkowy, zaś prawidłowa wysokość emerytury zostanie ustalona po dostarczeniu informacji, do którego Oddziału/Inspektoratu i pod jakim numerem konta były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od dnia 1 maja 1984 r. do dnia 31 stycznia 1986 r. oraz po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego z Wydziałem Ubezpieczeń i Składek (k. 29 a. e., tom I).

Następnie decyzją z dnia 1 czerwca 2011 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 22 lutego 2010 r.

W decyzji organ rentowy ponownie wskazał, że wniosek o emeryturę będzie przedmiotem ponownego rozpatrzenia po dostarczeniu informacji, do którego Oddziału/Inspektoratu i pod jakim numerem konta były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od dnia 1 maja 1984 r. do dnia 10 lutego 1986 r. (k. 37 a. e., tom I).

Ubezpieczona w dniu 27 czerwca 2016 r. złożyła do organu rentowego wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego, z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 53 a. e., tom II).

Rozpatrując wniosek ubezpieczonej organ rentowy potwierdził posiadanie przez ubezpieczoną tytułu ubezpieczenia z tytułu prowadzenia przez ubezpieczoną działalności gospodarczej od dnia 1 maja 1984 r. do dnia 31 października 1985 r., od dnia 1 lutego 1986 r. do dnia 31 sierpnia 1989 r. oraz od dnia 1 listopada 1989 r. do dnia 28 lutego 1991 r. (k. 57 a. e., tom II).

W sporządzonej w toku rozpoznawania wniosku ubezpieczonej notatce z dnia 22 lipca 2016 r. organ rentowy stwierdził, iż ujawniona niedopłata w kwocie 17204,21 złotych obejmowała okres od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r., zaś odsetki

za opóźnienie w kwocie 2521,82 złotych przysługiwały za okres od dnia 7 czerwca 2013 r.

do dnia 6 września 2016 r. Zgodnie z przywołaną notatką powodem niedopłaty było wydanie decyzji z dnia 1 czerwca 2011 r. ustalającej ostateczną wysokość emerytury bez zakończenia postępowania wyjaśniającego z Wydziałem Ubezpieczeń Społecznych i Składek odnośnie ubezpieczenia z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w latach 1984 – 1991, zaś niedopłata powstała z przyczyn zaistniałych po stronie organu rentowego (k. 71 a. e., tom I).

W związku z powyższym, decyzją z dnia 27 lipca 2016 r., znak: (...) organ rentowy dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonej (k. 67 a. e., tom II), zaś zaskarżoną decyzją z dnia 22 sierpnia 2016 r., znak: (...) organ rentowy dokonał wypłaty ubezpieczonej wyrównania za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek (k. 67 t. I a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim

Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności

i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym, Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 22 sierpnia 2016 r., znak: (...) jest niezasadne

i podlega oddaleniu.

Kwestią sporną niniejszego postępowania było ustalenie, czy organ rentowy zgodnie z prawem określił należne odwołującej wyrównanie emerytury z tytułu błędu organu rentowego.

Zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887), zwanej dalej „ustawą”, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Sąd zważył, że w niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt wystąpienia niedopłaty emerytury należnej ubezpieczonej, powstałej na skutek błędu organu rentowego, który wydał błędną decyzję z dnia 1 czerwca 2011 r. Wystąpienie tego błędu i wina organu rentowego jednoznacznie wynikają z przedstawionych Sądowi akt emerytalnych odwołującej. Należy zauważyć, że w toku postępowania przed Sądem zarówno ubezpieczona, jak i organ rentowy nie kwestionowali powyższych ustaleń.

Jednocześnie, mimo że na skutek wydania wskazanej wyżej błędnej decyzji niedopłata świadczenia istniała od czerwca 2011 r., to przywołany przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy limituje okres, za który ubezpieczona mogła żądać wypłaty wyrównania przysługującego jej świadczenia do okresu 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc zgłoszenia przez nią wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Trzyletni termin, o jakim mowa w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy ma bowiem charakter ustawowego ograniczenia wypłaty podwyższonego świadczenia. Oznacza to, że nawet jeżeli organ rentowy przez okres dłuższy niż trzyletni wypłacał świadczenie w błędnej, niższej wysokości, to ubezpieczony może żądać wyrównania jedynie maksymalnie za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc zgłoszenia przez ubezpieczonego wniosku do organu rentowego. Jednocześnie należy wskazać, że przy wydawaniu decyzji przyznającej podwyższone świadczenie organ rentowy był zobligowany do zastosowania bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy, a w konsekwencji do ograniczenia wysokości przysługującej ubezpieczonej należności.

Przykładając treść wyżej powołanego przepisu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy do stanu faktycznego niniejszej sprawy należy wskazać, że maksymalny okres, za który ubezpieczona mogła żądać wyrównania świadczenia to okres od czerwca 2013 r. do września 2016 r.,

tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym ubezpieczona zgłosiła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, co miało miejsce w dniu 27 czerwca 2016 r. Żądanie odwołującej wyrównania renty za wcześniejszy okres jest zatem bezpodstawne.

Konkludując, mimo że do błędnego obliczenia należnej odwołującej emerytury doszło rzeczywiście z winy organu rentowego, to w świetle jednoznacznego brzmienia art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy, nakazującego wypłatę podwyższonego świadczenia za okres wsteczny maksymalnie za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy należy stwierdzić, że organ rentowy przyznał odwołującej wyrównanie świadczenia w sposób prawidłowy, za maksymalny dopuszczalny przez prawo okres.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)